

Barn på Søndbjerg børnehjem (Aggersminde)

Vi var 5 søskende på 4, 5, 7, 8 og 10 år, der i 1956 blev anbragt på Søndbjerg børnehjem i Thy.

Vi boede i stor fattigdom hos vores forældre, vores far drak og spillede pengene op. Han slog vores mor men aldrig os.

En dag var vores mor rejst, og vores far stod alene med os 5. Få dage efter afleverede han os på børnehjemmet, og vi så ham kun en enkelt gang siden.

Der var meget skrappe forhold på det børnehjem. Vi skulle sige far og mor til forstanderparret, som var ældre mennesker.

Vi sov på store sovesale, drengene til den ene side af gangen og pigerne overfor. Om morgenen fik vi havregrød, men først efter morgenarbejdet.

Drengene skulle i stalden, der skulle fodres dyr og malkes. Pigerne skulle gøre badeværelserne rene og sovesalene hvor alle sengene skulle redes.

Efter morgenmaden var der morgensang og andagt. Derefter skulle de store børn i skole, ikke på kommuneskolen, men børnehjemmets egen skole. Der var ansat 1 lærer.

Dagen igennem var der ellers pligter, opvask efter 38 børn, der var ikke opvaskemaskine. Der var gammeldags komfur i køkkenet, det skulle også pudses.

Hver fredag skulle vi i bad, så fik vi rent undertøj og rene strømper på.

En gang om måneden vaskede vi storvask, det tog en hel dag. Tøjet blev hængt til tørre på den store legeplads, der var senge overalt.

Når vi skulle vaske strømper, foregik det på et vaskebræt, og man sled huden af fingrene. Vi skulle så sortere dem, når de var tørre og derefter stoppe de hullede, det var et helt kunstværk.

Derefter skulle vi piger stryge alt kjoler-forklæder-skjorter-viskestykker-nattøj-~~viskestykker~~-nattøj-sengetøj. Duge blev rullet på en kæmpestor gammeldags rulle.

Efter nogle år blev det besluttet, at vi skulle til at gå i skole på kommuneskolen. Det var nyt, vi kendte jo ikke til livet omkring os.

Mange gange blev vi drillet af de andre børn, de kaldte os børnehjemsunger.

Men livet på børnehjemmet var ikke let. Vi 5 havde trods alt hinanden. Men det var jo en tid hvor man afstraffede med klø, dem blev der givet rigeligt af – forstanderen havde et apanskrør.

En anden straf kunne være at stå i skammekrogen eller komme i seng sammen med de små børn.

Vi var bange for de gamle forstandere, de ansatte fik besked på, at de ikke måtte være gode ved os. Der var af og til nogle der stak af, men de kom selvfølgelig altid tilbage igen.

Med tiden blev landbruget og arbejdet i stald, lade og høstarbejde valgt fra. Når man var konfirmeret, kom man ud og tjene, og havde ikke mere tilknytning til børnehjemmet.

Til jul var der altid hyggeligt, så fik vi lov til at komme på juleudstilling og købe julegaver. Der var altid et kæmpe juletræ i gymnastiksalen, vi så det først juleaften.

Der var næsten ingen, der var hjemme på juleferie, vi var aldrig. Vores familie – mostre – onkler – fastre + bedsteforældre, så vi aldrig. Kun når en af os skulle konfirmeres, blev vores familie inviteret.

Vores bedsteforældre så vi aldrig mere efter vi kom på børnehjemmet.

Om søndagen skulle vi gå i søndagsskole, og til højtiderne gik vi i kirke.

Pigerne gik altid med forklæde, hverdage og søndage.

Det år, jeg blev konfirmeret, fik vi et nyt forstanderpar, de havde 2 små børn. Det var nye tider, og der skete store forandringer.

Det var svært i starten, men det blev jo kun til det bedre.

Det bedste for mig var, at jeg fik lov til at tage realeksamen, som den første i børnehjemmets historie.

Der blev lavet et værelse til mig på loftet.

Efter min realeksamen forlod jeg børnehjemmet, men kom stadig på besøg, da mine yngre søskende stadigvæk boede der.